

Kristi himmelfartsdag d. 21. maj 2020

Salmer:

257: Vaj nu, Dannebrog, på voven

259: Din himmelkrone ser vi stråle

254: Fuldendt er nådens store værk

251: Jesus, himmelfaren

11: Nu takker alle Gud

Prædikentekst: Lukasevangeliet 24,46-53

Jesus sagde til dem: »Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag, og i hans navn skal der prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag. I skal begynde i Jerusalem, og I skal være vidner om alt dette. Og se, jeg sender det, min fader har lovet jer; men bliv i byen, indtil I bliver iført kraft fra det høje.« Han tog dem med ud af byen, hen i nærheden af Betania, og løftede sine hænder og velsignede dem. Idet han velsignede dem, skiltes han fra dem og blev båret op til himlen. De tilbad ham, og fyldt med glæde vendte de tilbage til Jerusalem, og de var hele tiden i templet og lovpriste Gud.

Danmark er langsomt ved at blive åbnet op. Det er nok meget klogt, at vi ikke åbner det hele op på én gang, selvom de fleste af os godt kan blive lidt utålmodige indimellem.

De 40 dage mellem Påskedag og Kristi himmelfartsdag er også en langsom genåbning. Påskedag blev den store genåbning sat i værk. Graven blev tom, Jesus havde vundet over døden. Gud havde stadfæstet og godkendt Jesu liv og vist, at han var værdig til at være hans søn. Nu manglede kun Jesu tronbestigelse. Nu manglede kun, at han vendte tilbage til Gud. Men Jesus tøver. Han venter. Der går 40 dage fra Påskedag til Kristi himmelfart. Hvorfor vente med at stige op til Gud? Den store genåbning var jo blevet annonceret og udført. Var det hele ikke gjort med sejren over døden påskedag?

De vers, vi lige har hørt, foregår i forlængelse af påskedag. Kort forinden har to disciple vandret fra Jerusalem til Emmaus, og Jesus har vist sig for dem der. De to disciple vender tilbage og fortæller

det til alle de andre nære Jesus-troende. Lige midt i deres beretning om mødet med Jesus, viser Jesus sig selv for dem.

De bliver bange og forfærdede. De tror, han er en ånd, et spøgelse. Men han viser dem sine hænder og fødder og tilbyder dem at mærke på dem. Det er virkelig ham, med hud og hår og kød og knogler. De bliver glade, helt overvældede og paralyserede og undrer sig. Så spiser han et stykke stegt fisk for øjnene af dem for at vise dem, at han ikke bare er et gennemsigtigt spøgelse, men virkelig har en krop. Derefter virker det til, at de vågner lidt op igen og er klar til at lytte til, hvad Jesus vil fortælle dem. I hvert fald giver han sig til at tale til dem og lave lidt tekstudlægning. Han minder dem om, at det stod forudsagt i de gamle skrifter, at han skulle lide og dø og opstå på den tredje dag.

Men så skifter fokus fra ham til dem. Nu begynder disciplene at blive involverede. De skal nemlig prædike for mennesker om omvendelse og syndernes forladelse. De skal være vidner om det, der er sket og nok også om det, der skal ske om lidt. Og de skal blive iført kraften fra det høje, som de fik med Helligånden pinsedag.

Noget tid senere, ifølge læsningen fra Apostlenes Gerninger 40 dage senere, leder Jesus dem ud af byen, velsigner dem og bliver båret op til himlen. Tilbage er de tilbedende og glade disciple. De har været vidner til, at han er opstået fra de døde, de har været vidner til, at han ikke bare var et spøgelse, men havde appetit og krop, og de har nu været vidne til, at han er faret til himmels. Og derefter skulle de være vidner i hele verden.

Så hvorfor tøvede Jesus? Hvorfor ventede han 40 dage med sin tronbestigelse i det himmelske ved Guds højre hånd?

Det virker til, at han ville skabe nogle vidner. Nogle vidner, som kunne fortælle om det, de havde hørt og set og mærket. Nogle vidner, som kunne pege på, at han virkelig var opstanden.

I så fald er det bare pudsigt, at Gud ikke lod nogle mennesker se det øjeblik, da Jesus opstod fra de døde. Det øjeblik, da hans hjerte begyndte at slå. Det øjeblik, da blodet igen begyndte at cirkulere i hans krop. Det øjeblik, da hans lunger igen udvidede sig i et åndedræt.

Måske skulle ingen mennesker se det, fordi der også skete en forvandling med hans krop, måske i et kraftigt lys. For hans krop blev forvandlet fra kun at være et menneskelegeme til at blive et herlighedslegeme. Jesus var stadig menneske med hud og hår, kød og knogler. Men hans guddommelighed skinnede tydeligere igennem, og han var ikke bundet af de samme fysiske love mere. Han kunne lige pludselig dukke op midt mellem disciplene, og forsvinde det næste øjeblik. Det er ikke sært, at disciplene ikke kunne få helt styr på, om han var et spøgelse, en ånd, eller virkelig den samme Jesus. For han var ikke blevet en ånd. Men han var heller ikke den samme mere.

Så der var ingen vidner til selve opstandelsesøjeblikket. Men der var masser af vidner til det, som skete i de 40 dage. Disciplene skulle se og høre og mærke, at Jesus virkelig var opstået. De skulle have tid til at forstå det nye, som var sket. Konsekvenserne af genåbningen skulle bundfælde sig. De havde brug for god og solid undervisning fra Jesus, for at det rigtigt kunne trænge ind. De skulle fortælle om ham til hele verden, så det var selvfølgelig vigtigt, at de fik nogenlunde styr på det hele fra starten af. Jesus oplærte dem grundigt, udlagde skrifterne for dem.

Så disciplene skulle se og forstå, at Jesus virkelig var opstået med hud og hår og kød og knogler. De skulle oplæres i, hvem han var, og hvilken betydning det har for verden.

Og så skulle de se hans tronbestigelse. De skulle se ham blive løftet op mod Gud, som vi markerer i dag Kristi himmelfartsdag.

Jeg har ikke oplevet en dansk tronbestigelse i mit liv. Den seneste i 1972 var inden jeg blev født. En del af jer kan nok huske den. Men mon ikke jeg når at opleve Frederiks. Det bliver sikkert med pomp og pragt, guld og glimmer og måske en halvmaraton indlagt undervejs. I hvert fald skal det nok blive et stort øjeblik.

Jesu tronbestigelse virker ikke til at være fyldt med pomp og pragt og guld og glimmer. Ingen røde løbere bliver rullet ned fra himlen for at byde Jesus velkommen. Ingen ildvogne farer ned og henter ham op. Nej, han bliver bare stille og roligt løftet op, båret op til himlen. Måske har der været trompettruttende og jublende engle i det himmelske hos Gud. Det har der nok. Men det var ikke noget, som disciplene så. De ser kun deres gamle ven, deres gode og trofaste lærer, deres

overbærende og tilgivende frelser stille og roligt stige op til Gud. De ser den menneskelige side af himmelfarten.

Og det er der netop en pointe i. Efter sin opstandelse var Jesus ikke kun en ånd eller helt Gud. Han havde stadig sin menneskelige natur. Han havde stadig krop og kunne mærkes. Så den Jesus, som stiger op til Gud, er en Jesus med en menneskelig natur. Han tager sin menneskelige natur med op til Gud. Han tager *vores* menneskelige natur med op til Gud. Han sætter sig ved Guds højre side, ved siden af Guds trone, på hæderspladsen, med sit herlighedslegeme, som både er menneskeligt og guddommeligt.

Det menneskelige er nu ikke kun på jorden. Det menneskelige er også hos Gud. Ja, det menneskelige, den menneskelige natur, en krop, bliver en del af den treenige Gud.

Alt det, som Jesus havde mærket på sin egen krop, blev nu en del af Gud. Glæde. Tristhed. Håb. Sorg. Lykke. Mismod. Angst. Bekymring. Ensomhed. Fællesskab. Alt det blev en del af Gud. Alt det kendte og kender Gud nu til på sin egen krop.

Alt det, som vi har syntes har været svært den sidste tid, det kender Gud til på egen krop. Han kender til den rastløshed, vi har følt. Han kender til den ensomhed, vi har været ramt af. Han kender til den angst og bekymring, vi har mærket. Han kender også til det håb og den stille forventning om forår og genåbning, som nu spirer frem.

Men Gud kender ikke kun til følelser. Han kender også til alt det, som vi kan erfare med vores krop. Smerter her og der. Ondt i maven eller trykken for brystet af bekymring. Spændingshovedpine efter en lang dag. Trætte fødder efter en lang gåtur eller cykeltur. Højs puls på grund af vrede eller jublende glæde.

Gud kender os. Gud kender sit menneske. Gud kender til krop, følelser og ånd. Det er nu en del af ham. Vi er ikke ukendte for ham.

Vores konge bor nu i det himmelske, han er helt tæt på Gud, ja, er Gud. Han kender sine mennesker og har omsorg for dem. En jordisk konge kender ikke alle dem, der bor i hans rige. Han kan forsøge

at sikre gode vilkår for deres liv, men kan ikke gøre alt godt. Vores himmelske konge kender os alle ud og ind, for han har selv været et menneske på vores jord, og han tog sin menneskelige krop og natur med op i det himmelske. Vores himmelske konge har magt til at hjælpe, magt til at trøste os. Vores himmelske konge har magt til at glæde os og give os håb.

Håb om at vi en dag skal være det samme sted som ham. I genoprettede og genskabte kroppe. I fællesskab med vores himmelske konge og hinanden. I evighed.